

Výstavní List

Okresní živnostenské, průmyslové a hospodářské výstavy v Staňkově měst. od 9.-16. srpna 1925.

Zdarma!

Periodický propagační časopis.

Nevracejte!

Okresní výstava v Staňkově městysi

ve dnech 9.—16. srpna 1925,

kteřá podati má obraz našeho snažení, pokroku a naší práce na Staňkovsku ve všech oborech našeho národního hospodářství, blíží se ku svému uskutečnění.

V těchto dnech započne se již na výstavišti u „Sokolovny“ se stavbou povilonů, rovněž tak i s přípravnými pracemi ve školní budově.

Na výstavě této zastoupeny budou hojně naše živnosti a náš průmysl; rovněž tak naše hospodářství zastoupeno bude chvalně známým chovným dobytkem, chladnokrevným koňstvem, dobytkem vepřovým, tak i králíkářstvem, včelařstvem, drůbežnictvím, rovněž tak i různé hospodářské produkty.

Hlavně, pokud již známo, bude zastoupen na výstavě průmysl Staňkovska.

Světzná sklárna v Holýšově a v Staňkově bude se reprezentovati svým zrcadlovým pavilonem, ve kterém znázorněna bude výroba skla a zrcadel.

Staňkovský pivovar též bude mít na výstavišti svoji restauraci (zvláště jako pavilon zřízenců), kdež bude čepovati svá chvalně daleko známá piva (obyčejně, ležák, černé).

Pivovar staňkovský řadí se dnes na českém západě mezi první pivovary, neboť v roce 1924 vyrobil 28.000 hl piva a dodává svůj chvalně známý mok mimo do Horšovského Týna do

všech okolních okresů (až na Sušicko, Klatovsko, Přešticko, Stříbrsko). Stodský pivovar vyrobil v r. 1924 26.002 hl, Stěnovický 25.277 hl, St. Plzeňský 20.240 hl, Koutský 19.000 hl, Dobřanský 15.818 hl, Domažlický 14.530 hl, H. Týnský 13.160 hl.

Dále budou vystaveny hospodářské stroje, automobily, i radio bude na naší výstavě umístěno.

Rovněž staňkovský průmysl cihlářský bude zastoupen, jakož i těžařská společnost v Černovicích bude mít svoji expozici výroby (dobývání zinkové rudy).

Na výstavě (ve školní budově) bude návštěvníka zajímati expozice starožitností, bude zřízena tam staročeská selská světnice a měšťanský pokoj.

Výstava těchto starožitností (nábytek, šatstvo, knihy, nářadí, obrazy atd.) má být předchůdcem nově projektovaného místního musea.

Pro obveselení mládeže bude zřízen „Zábavní koutek“ s různými atrakcemi.

Tesařský mistr v Staňkově měst. pan Josef Herian provede stavbu několika pavilonů výstavních, mezi nimi i pavilon jako svoji práci tesařskou, jakož i pavilon hudební. Jmenovaný jest pověřen provésti stavbu pavilonu průmyslu sklářského pro továrnu holýšovskou a staňkovskou, jakož i pavilon pivovaru staňkovského a několika místních průmyslníků (fy. Klement, Trnka, Kreysa atd.).

V celku dle doslých přihlášek bude výstava četně oblesána a rovněž jeví se veliký zájem o návštěvu.

Slavnostní zahájení bude dne 9. srpna 1925 o 9. hodině dopolední, což bude ještě dodatečně oznámeno, jakož i celkový program výstavní. J. Žák.

Staňkovské sklo.

Spisovatel J. S. Baar v třetím čísle t. l. vylíčil dějiny sklářství a zmínil se, že rodina Zieglerů se stala majitelkou všech hutí a brusíren v celém Zálesí a že udržovala v pohraničí hutě a brusírny v provozu až do doby, kdy již lesy nestačily živiti plameny sklářských pecí a že vzhledem k nedostatku dříví jako paliva vyhledal Ziegler místo pro své hutě v blízkosti uhelných dolů a dráhy v Staňkově; potud J. S. Baar.

K tomuto článku dovoluji si na základě informací od nejstarších pamětníků, učiniti některé dodatky týkající se vývinu průmyslu sklářského vůbec.

Počátkem devatenáctého století počalo se skla a zrcadel používatí v celém světě jak k účelům dekorativním, tak i za účelem lepšího osvětlování velkých obchodních domů, divadel a sálů a hledány byly tabule velkých rozměrů, které ve starých hutích vyráběti nebylo možno.

Asi roku 1812 založil Wolfgang Ziegler v Křížové huti sklárnu a zavedl výrobu foukaného zrcadlového skla a teprve vnuč jeho Josef Ziegler vystavěl sklárnu v Staňkově roku 1868 a zavedl výrobu litého zrcadlového skla, když jeho otec (Ondřej) před tím skoupil veškerý brusírny na řece Pivoňce (od Ronšperka k Pi-

FEUILLETON.

Jan Braun.

V těžkém podezření.

Když tak pročítávám výstavní list projektované staňkovské výstavy, vzpomenu si vždy na epizodu, která se mi přihodila právě v Staňkově v posledním roce války a při níž byl jsem v těžkém podezření z krádeže povlaků v jednom ze stodských hotelů.

Snad se jejím vyličením váženým čtenářům tohoto listu zavděčím.

Bylo to na počátku měsíce srpna, když obdržel jsem od předsedy bývalého zemského drůbežnického spolku dopis, abych provedl přehlídku chovů členů tohoto spolku v Plánici, Klatovech a ve Lštění u Domažlic, kteří ucházeli se o přiděl chovného materiálu drůbeže. Padlo to náhodou do období mé dovolené a tak tedy mohl jsem se vypravití ihned. Nepamatuji se přesně, kterého dne to bylo, tak zdá se mně, že to bylo asi v pondělí. Visely již těžké chmury nad koncem války a cestování proto v této době nebylo nikterak příjemné. Laskavostí pana MUDra. J. Máry v Plánici dostal jsem se ve společnosti jeho velmi milé, veselé a příjemné dcerušky do Klatov, odtud pak vlakem do Blížejova u Domažlic. Do Lštění šel jsem pěšky a když jsem si záležitost prohlídky odbyl, vrátil jsem se pomalu zpátky na nádraží.

Hrozilo, že budu asi nucen zůstatí v Blížejově přes noc a proto po cestě přemítal jsem, zda mohl bych se dostatí na noc do Plzně. Na nádraží blížejovském poptal jsem se po odjezdu vlaků a k své lítosti se dozvěděl, že osobní vlak už dnes vůbec nepojede. Leč jeden z ochotných zřízenců dráhy poradil, abych se svezl s vlakem nákladním, který jako poslední toho dne pojede do Plzně. Byl mi dlouhý čas čekati na příjezd v Blížejově a proto šel jsem po trati nazdař Bůh. Cesta ubíhala za pěkného letního dne dosti rychle a tak pomalu dostal jsem se až na nádraží staňkovské. V kanceláři dráhy dostalo se mi ochotného svolení přednosty stanice, abych mohl nákladního vlaku použítí a v myslí taktó uspokojen očekával jsem příjezd nákladního vlaku. „Člověk míní, ale přivede vlak mění“, mohl bych říci změněným pořekadlem. Průvodčí vlaku naprosto nevlidným způsobem žádost moji odmítl a nezbylo tedy nic jiného, než vypravití se na nocleh do Staňkova. Ale hleďtejte nocleh v místě neznámém a k tomu v 9 hodin večer a to ještě v tak rozlehlé obci, kde ani nevíte, jak budete přijati.

Stěštil, že na světě dobrota ještě nevytizela a že zvláště u našeho lidu tato dobrá vlastnost tak hluboce je zakořeněna. Byl mi doporučen hostinec „U zlatého slunce“.

Vážený čtenář, který Staňkov dobře zná, zajistí v duchu dovede si představití, co to dalo práce, než jsem toto tusculum lidí pocesných

nalezl. Bylo to na samém skoro konci a já po celé cestě proklínal nápad, který se v mé hlavě zrodil a dle něhož měl jsem se ocitnoutí v samém středu dobrého moku — v Plzni — který v lidských věcích takovou veselost dovede rozlítí. Místo příjemného posezení v některé z plzeňských restaurací tápal jsem ve tmách rozlehlého Staňkova a znaven pátral po nápisu, který měl mne zvěstovati konečný cíl cesty.

Leč na světě netrva nic věčně a tak přece jenom octnul jsem se u něho. Veliká tabule návštěvní prozradila, že pouf má je u konce. Oddychnul jsem si a ulevil rčením, kterým na bedra samého Boha ukládáme výkon, který sami někdy ne zrovna ochotně konáme a vstoupil. Dík šťastné náhodě nocleh jsem dostal a unaven šel jsem po podepsání do knihy cizinců ihned spat.

Usnul jsem dosti tvrdě. Ve spánku zdálo se mi, že někdo klepá na dveře mého pokoje. Procitnul jsem, poslouchám chvíli a po malém okamžiku ozve se klepání poznovu. „Kýho výra“, pomyslim si, „koho sem v tak pozdní dobu — byla již skoro půlnoc — rarach přivádí?“

Choval jsem se tiše a poslouchal za dveřmi se ozývající hlasy, z nichž jeden mohutný, dle všeho notně vypitý, ulevoval si poznámkou: „Hrome, ten má spaní!“ Klepání ozvalo se znovu a nezbylo mě tedy nic jiného, než se ozvati. Na otázku „Kdo je?“ dostalo se mi

voňce) a zakoupil neb najal i jiné hutě a brusírny na Sumavě jako ku př. v Hurkentalu na silnici hartmanické asi 3 hodiny od Železné Rudy.

Roku 1841 koupil O. Ziegler velkostatek Osvracín a zakoupil uhelné doly ve Vytuni a roku 1875 koupil též ve Vytuni starou huť (tavírnu) na tavení rudy zinkové a tuto huť přestavěl o něco později na huť skelnou a ku vytápění peci používal uhlí ze svého vlastního dolu „Ondřej“ (u Dubu).

Sklo ze sklárny staňkovské bylo odesíláno do celé Evropy a došlo si v těchto letech světového jména. Do ciziny bylo rozesíláno hlavně z Vídně, ježto firma té doby měla ve Vídni svoje zastupitelství a skladiště.

Největšího rozvoje docílila sklárna v Staňkově za Josefa Zieglera, který se sklárství věnoval zcela, zemřel však mlád a zanechal nezletilé syny, Ondřeje a Alfreda (nynější majitelé Osvracína), po dobu jejich nezletilosti řídil staňkovskou sklárnu strýc těchto Antonín Ziegler, majitel sklárny v Haselbachu.

Mezitím Ondřej Ziegler na základě stálých styků s cizinou a cizí konkurencí, hlavně belgickou a holandskou a vzhledem k tomu, že průmysl sklářský v cizině krácel kroky milovými a výroba skla technicky stále zlepšována, nemohl starý způsob výroby skla se udržeti hlavně proto, že obchodní domy požadovaly stále větších a větších tabulí a zrcadla velkých rozměrů a protože v Německu, Anglii a Belgii už tak velká skla vyráběli, rozhodnul se O. Ziegler a roku 1897 nemoha sám tak ohromných investic k vybudování nové sklárny předsedzíti a připojil se tudíž k jedné belgické společnosti, již tehdy stál v čele Jules Phillipot, a tak vznikla nová velká společnost, jež pod firmou „Aktiová společnost továren na zrcadlové sklo a uhelných dolů“ založila roku 1897 v Holýšově velkou moderní sklárnu, již vybavila dokonalými stroji a zařízeními.

Stavba továrny měla původně býti prováděna v Staňkově, snad ale z nedostatku pochopení o důležitosti založení takového podniku v Staňkově byly činně překážky a tak sklárna na místo v Staňkově postavena byla v Holýšově.

Sklo a zrcadla z obou skláren, jak ze Staňkov tak i z Holýšov, vyváží se dneska do ce-

Čiňte přihlášky k výstavě, které se přijímají — pokud místo stačí — nejdéle do konce čerence 1925 ve Výstavní kanceláři Staňkov m. (Radnice).

lého světa a uvážíme-li, že sklo toto jest vloženo zbožím vývozním, zrovna tak jako jest jim umělecké sklo, jež vyrábí se na severovýchodě naší vlasti, jest udržení a rozvoj sklárství s národohospodářského stanoviska velmi důležitý, ježto kromě toho, že zaměstnává mnoho dělnictva, tím, že jest průmyslem exportním, přispívá k obchodní bilanci našeho státu a pronikajíc do ciziny napomáhá národu našemu k další známosti a vážnosti.

Dle V. Sedláčka.

I.

Přeštice

české město v Pošumaví, jest starobylá osada trhovářská, pod bývalým hrádem na Pohórku stávajícím.

Přeštice bývaly původně komorním panstvím knížecím a královským, neboť zde sídlil Křišťan, syn Boleslava II., pak Anežka, sestra Václava I.

Roku 1238 prodány jsou Přeštice klášteřu kladrubskému, jehož držitelé, Benediktini, zde založili proboštství a postavili nádherný, obořský chrám, jež dosud vypíná se nad městem a působí úchvatným dojmem.

Jest to stavba baroková proslulého stavitele Dienzenhofera, která nyní volá po řádné opravě. V roce 1785 koupili panství přeštické Schönbornové, v jejich majetku bylo až do dnešní doby, kdy propadlo záboru.

Přeštice, uhlédně a čistě pošumavské město, jsou sídlem všech okresních úřadů, škol obecných a měšťanských, jakož i školy rolnické.

Jest zde spořitelna městská, hospodářská záložna, okresní pojišťovna, pražská pojišťovna atd.

V blízkém Stodě provedl párek nějakých individuí krádež prádla v hotelu. Popis osoby muže hodil se nápadně na mou osobu s tím jediným rozdílem, že barva klobouku byla jiná.

V blízkosti hostince „U zl. slunce“ nachází se četnická stanice, z jejíž oken pozoroval mou osobu jeden z četníků a to právě, když jsem hostince hledal. Pravděpodobně zaslechl i to, když jsem se jednoho občana zeptal, jsem-li již u cíle své cesty. Podobnost a tyto okolnosti svedly k podezření a jelikož v dopise výslovně bylo poukazováno na to, že onen párek obrátil se do Staňkova, bylo toto podezření proti mně sesíláno. Patrola nemohla si však vysvětliti, kam jsem ukryl svoji společníci, kterou u mne v pokoji nalézt nemohla a proto tedy ona nedůvěra ku předloženým legitimacím. Okolnost o té společníci věru sám nedovedl jsem si vysvětliti a v duchu jsem skutečně litoval, že jsem byl o ní nahodilou shodou okolností připraven.

Patrola se omluvila a odešla. Já však na posteli dlouho přemítal o té záhadě. Tělesná únava však přece ujala se vlády a klidným spánkem obestřela domnělého původce hotelové krádeže; přesto přece jenom ve snu hledal jsem stále onu společníci, která tak zrádně a hanebně mne byla opustila.

Důkladného vysvětlení dostalo se mi však až teprve druhého dne ráno. Hostinský očekával mne již a jakmile sešel jsem dolů, omlouval se notně, přiznávaje se k tomu, že tuto nepřijemnost vlastně způsobil svojí nešikovností.

Z hojných řemesel nejvíce vyniká řeznictví. Dále jest v Přešticích sladovna, mlýn, parní pila, kruhová tihelna, tři cementárny atd.

Město utěšeně vzkvétá, má přes 600 čísel a stavební ruch jest zde dosti čilý; obyvatel má as 4000.

Spolkový život jest zde také čilý.

Náměstí přeštické zdobí krásný pomník našeho osvoboditele, presidenta Masaryka, dílo to sochaře V. Šipa.

V Přešticích byl také děkanem staňkovský rodák František Pavlík, který tam po mnoho let působil a také nadací studentskou založil.

V těchto dnech, od 12. do 19. srpna 1925 koná se v Přešticích výstavní trh živnostenský, o kterém viz následující článek. Necht tento výstavní trh slouží přeštickému živnostnictvu ku cti a prospěchu.

J. Zák.

II.

Živnostenská tržní výstava v Přešticích.

Vyhovověše laskavému pozvání, účastnili jsme se v neděli 12. července slavnostního zahájení první živnostenské tržní výstavy v Přešticích. Předem dlužno s povděkem konstatovati, že jsme byli srdečně přijati a se všech stran dostalo se žádoucích vysvětlění a pokynů.

Výstava zahájena v 9 hodin dopoledne slavnostními proslovy zástupců různých korporací, úřadů a obchodní komory; za náš výstavní výbor staňkovský pozdravil výstavu jednatel pan Josef Zák.

Exposice živnostenské umístěny jsou ve školní budově v prvním poschodí, kdežto těžký průmysl umístěn na letním cvičišti „Sokolá“.

A nyní k věci.

Dojem, jenž na nás výstava učinila, nedá se vylíčiti několika slovy. Výstava, třeba že je pořádána v menším měřítku než bude naše, zasluhuje plného uznání a pochvaly. Živnostníci přeštickí mohou býti se svojí prací plně spokojeni, zejména vzpomeneme-li, že pořádají výstavu poprvé. Viděli jsme vesměr obory živností zde zastoupeny, ve všem byla zřejma snaha pochlubiti se, ukázat své umění a dokázat našemu obecenstvu, že netřeba se obracet na cizí výrobce, nýbrž že lze doma obdržeti tytéž

odpovědi, že je to patrola. Taková věc úřední je něco, čemu nelze nic odepřiti a já sám úřada, znající dobře poměry za války, tím spíše jsem si byl vědom toho, že tomuto zařízení musím povolití audienci, třeba by to bylo o hodinu dosti neobvyklé. Hodil jsem na sebe nejnutnější část oděvu a otevřel. Do pokoje vkročil četnický strážmistr v plné zbroji, místní policejní strážník a jak bylo znamenati, i ponocný. Pravděpodobně musel jsem býti v očích těchto strážců bezpečnosti osobou silně podezřelou a chtěli si mne proto důkladně pojistiti; domněnku mou potvrdil důkladný výslech, který vedl četnický strážmistr. K vybitnutí předložil jsem mu úřední legitimaci, zbrojní pas i domobraneckou legitimaci a v klidném postoji očekával, co se bude dít dále. Strážmistr prohlížel všechny jemu předložené dokumenty důkladně, měřil si mne dle fotografie v úřední legitimaci přilepené od hlavy až k patě, a po chvíli u něho znatelné nejistoty otázal se, mám-li ještě nějakou legitimaci. Tato otázka přivedla mne z klidu a dosti mrzutým tonem odpověděl jsem: „Pane strážmistře, mám za to, že vám tyto průkazy mohou dostačiti!“ Tento podrážděný ton mě odpovědi byl příčinou, že dotyčný strážce veřejného pořádku vrátil mi vesměr legitimace, omluvil se, že byl nucen vyrušiti a podal ku přečtení dopis, který byl psán na obyčejném sice papíře, leč nesl značku úřední. Teprve po jeho přečtení se mi celá tato trapná scéna vysvětlila.

„Mrzí mne to“, stále ujišťoval, „a to tím více, že se to stalo vám, neboť moje švagrová pochází také z Volyně.“ A tak dozvěděl jsem se, že hostinský jmenuje se Kozina a že je bratrem mého dobrého známého sládky Koziny. Domluvil jsem mu, aby si z toho nic nedělal, že mne samého to nikterak nemrzí.

„Prosím vás, vysvětlíte mi, jak se stalo, že jsem se ve vašem hostinci najednou octnul se společníci?“ položil jsem mu otázku.

„To právě bylo zaviněno mojí nešikovností, neboť onen párek hotelových zlodějů u mne skutečně spal, ale den před tím — také se oba podepsali do knihy cizinců — však na stránku předchozí, která byla jenom přes polovinu popsaná a nedopatřením byla již nová stránka načata, v níž bylo již také několik cizinců zapísáno. Když jsem předkládal vám knihu k podpisu, otevřel jsem stránku znovu načatou a patrola v rozčilení ukázal jsem stránku předchozí, na níž párek byl zapísán. V tom okamžiku jsem si ani neuvědomil, že jste sám a když patrola zpět se vrátila, vše se vysvětlilo. Všichni se tomu smáli, leč mě do smíchu nebylo.“

Smál jsem se tomu na konec sám a rozloučiv se s bodrým hostinským, ubíral jsem se na nádraží. Ještě dnes po létech vzpomínám na to s nádechem veselosti. Trpkost nějakou Staňkov u mne nezůstala a přes tuto nemilou epizodu přál bych, aby projektovaná výstava stala se jeho občanům zdrojem příjmů i poučení.

výrobky a též kvality, ba mnohdy lepší a pod-
píří tak stav nejvíce poplatný.

Naši staňkovští živnostníci by měli výstavu
shlédnout a jsem přesvědčen, že počet vystavo-
vatelů by rázem se zdvojnásobil.

Viděli jsme v Přesticích vkusně vypravené
exposice prací železářských, někdy i vtipně se-
stavených do figurek, značnému zájmu těšila se
výstavka čalounická, sedlářská i obuvnická. Tak-
též dřevní průmysl nechyběl, zastoupen prací ná-
bytkovou, salonní, kolářskou, košíkářskou. Dále
zastoupen byl elektrotechnický odbor svými za-
řízeními a stroji, z nichž zejména radiová sta-
nice doznala značné pozornosti. A nechyběly
ani práce hodinářské a zlatnické, strojní ple-
tařské, kloboučnické, krejčovské, knihářské, kam-
nářské a cihlářské, klempířské, knoflíkářské,
sklenářské, tovární, pivovarnické a vinářnické.
Jistě jsem něco ještě vynechal, neb není divu.
Zde mělo oko diváka věru velkou pastvu.

Nuže, živnostníci staňkovští, chcete být i za-
hanbeni přestickými druhy, kteří nám houfně
slibovali, že nás také navštíví? Setřeste veške-
rou nerozhodnost se svých beder, jen podnikavost
je nejučinnější zbraní moderního živnostníka.
Přijďte k nám, přihlašte se do řad vystavovatelů,
ukážete, že práce vaše mohou jíti po výstavách,
že zasluží pozornosti. Ukažte umění svých rukou
a hlav. Zdejší výstavní výbor, jakož i my, kteří
jsme se účastnili přestické výstavy, rádi vám
poradíme, jak co uspořádati, jak vhodně deko-
rovati, jak vhodně dekorovati, jak ten a ten
obor živnostenský své práce vystavovat a po-
dobně. Mnohé z vás združuje domněnka, že vaše
práce není snad tak efektní, aby byla veřejně
vystavována. Není tomu tak. Viděli jsme ku
příkladu dřevěné soukoly a dřevěný předelek těž-
kého vozu, ba byl tam i malý mlýnek na kávu
z mosazi, jejíž zrobily ruce devadesátiprocentního
invalidy. Zde vidíte nejlepší důkaz, že každá
práce se musí hodnotit, a že i ten invalida
přispěchal, aby ukázal nám umění své levé
ruky. Navštivte sami výstavu v Přesticích, což
vám jen vřele doporučujeme, a poznáte sami,
že k vám mluvím upřímně, a jistě budete sami
jinak nazírat, než jak nazírají mnozí ještě do
dneška. Náš výstavka přestická uspokojila v kaž-
dém ohledu my nemůžeme, než druhým pře-
stickým plně blahopřáti. Dočkáme-li se i zde
zdárného výsledku, pak můžeme být na naše
živnostníky všim právem hrdi. Nuže tedy vpřed!
Svoji vlastní silou ukažme světu, že plně chá-
peme své povinnosti k národu, a že dovedeme na
oltář vlasti přinést ty nejdražší statky!

Sládek Karel.

Okrašlovací spolek v Staňkově.

Ze spolek tento není zbytečným, poví nám nej-
lépe účel jeho.

Účelem spolku jest:

a) okrašlovati, zalesňovati a zvelebovati vůbec
Staňkov a jeho okolí;

b) buditi všude smysl pro přírodu a lásku
ke všemu krásnému, zejména podporovati vše-
možné pěstování květin dětní a dětské zahradi-
čení vůbec;

c) chrániti přírodu, nevymýjajíc památné zří-
ceniny, významnou domácí květinu, rostlinstvo
a zvířenu, jakož i geologické a krajinné zvláš-
nosti a rázovitosti;

d) dbáti o ochranu památek všeho druhu;

e) pečovati o záchranu rázovitosti vynikajících
venkovských a městských stavebních tvarů,
udržovati jejich ladná seskupení, raditi v záleži-
tostech staveb a zařízení vůbec po stránce este-
tické, činiti opatření proti znešvařování měst
i venkova;

f) chrániti lidové umění i se zřetelem k
předmětům movitým a pečovati o zachování
zvláštností místopisných vůbec;

Čiňte přihlášky ku výstavě drobného zviřectva (drůbež, holubi, králci, kozy, vepřový dobytek) pořádané ve dnech 14., 15. a 16. srpna 1925, (kozy a vepři jen 1 den a asi 16. srpna). Přihlášky přijímá p. MUDr. Václav Eger, Staňkov měst. čp. 194. Telefon 13.

Přihlášky ku vystavování psů dne 15. srpna 1925 přijímá p. J. Sichrovský, spr. pivovaru, Staňkov měst.

Přihlašujte psy čistokrevné s rodokmenem! Pěkné exempláře bez rodokmenu lze rovněž přihlásiti.

g) pečovati o zlepšení komunikace, veřejného zdravotnictví a čistoty;

h) dbáti o zvelebení dopravnictví i pokud se týká úpravy cest i docílení vhodného spojení se Staňkovem neb jeho okolím;

i) starati se o všechna zařízení k tomu čelící aby návštěva místa letními hosty a cizinci vůbec byla podporována a aby jim pobyt v místě byl pokud možno zpříjemňován.

Okrašlovací spolek byl založen 20. května 1911 jako „Okrašlovací odbor Národní Jednoty Pošumavské“ po referátu p. Tomáše Raděje, který zvolen jednatelem. Předsdou jeho zvolen p. Ferdinand Wenig, který se stal duší veškerého života ve spolku. Tento odbor byl velice činný a vysázel na Cihadla k Čermné, na obecní pole pod vršíčkem a na Skalku (strán nad Radbuzou k Ohučovu) celkem přes 60.000 lesních stromů, v rokle k Čermné na 400 ovocných stromů, třešňovou alej k Čecovicím, mimořády lip k Čermné, Hlohové a na návěs a jiné různé stromy cestou směrem k Viškovu. Práce jistě účtyhodná.

Válka sice zarazila činnost spolku, který ještě v roce 1916 zdárně pracoval, avšak roku 1923 uveden znovu v život. Tentokrátě však ustaven spolek samostatný.

Co spolek od té doby za předsednictví obětavého a neúnavného p. dra. V. Egra a spolu-
působení mnohých členů vykonal, možno jen velmi stručně podati. Pana Ferd. Weniga, říd. učitel v. v., jmenoval spolek za jeho vynikající činnost jednomyslně prvním čestným členem. Provedena akce pro získání nových členů, dále emlouva se sousedstvem v Staňkově měst. o pronájem stromů spolku na deset let, zakoupen stříkácí stroj a provedeno jim stříkání stromů v Staňkově.

V roce 1924 provedena květinová slavnost s velmi pěkným výsledkem hmotným i morálním; při té příležitosti provedeno i ocenění výzdoby oken a uděleny četné květinové ceny. Na podzim proveden kurs zavařování ovoce, vedený osvědčeným vrchním pomogem p. J. Malým z Domažlic, který si svými častými přednáškami, poradami atd. získal o spolek trvalých zásluh. V té době konána i výstavka drobného zviřectva, zavařovaného ovoce z kursu a hub. Tuto poslední uspořádal ochotně p. V. Melzer, odb. učitel z Domažlic.

Prohlídka stromů konána velmi často, vy-
sázeno mnoho stromů ovocných (třešní) k Čecovicím, 5000 borovic na Skalku atd.

Rovněž zakročil spolek na ochranu památných stromů, stromočadí a vede v patrnosti úpravu břehů řeky po dohotovení regulace, kde zamýšlí založiti sad atd.

Abý pokladna spolku netrpěla souchotinami, o to staral se p. dr. V. Eger pořádáním mnohých koncertů.

Jest si jen přáti, aby činnost spolku byla nejen chápána, ale také podporována jak morálně, tak hmotně. Ze to při dobré vůli je možno, ukáží dosavadní výsledky.

Sestavil dle zápisů Josef Veselák.

Josef Brichein.

Kroje na Staňkovsku.

Na vytvoření staňkovského kroje měly vliv kroje okolní: domažlický, německý a plzeňský. Vytvořily jej příbuzenské svazky a poměry sociální, hlavně výroční trhy v Domažlicích, ve Stodě a v Plzni a poutí do posvátných míst. A tak chodili tu v šatu, jenž byl jakousi směsicí všech tří sousedních krojů. Kroj na Staňkovsku udržel se až asi do let sedmdesátých devatenáctého století. V Staňkovech samých, jako středisku obchodních cest zmizel s výstavbou železnice, v okolních obcích udržel se déle. V obci Čermné na př. se šatili takto:

Muži svobodní: Klobouk tvrdý, se svrškem nízkým, kulatým, kolem černá pentle a na pentli dvacet i více šňůrek drobných, různé barevných korálků. Střechu měl velmi širokou. Vlasy dávali svobodní stříhat.

Svobodní chodili v kazajce; byla z modrého nebo zeleného sukna, stojatý límec, dvě malé klapky pod krkem, černé knoflíky z rohoviny nebo žluté mosazné. Pod kazajkou soukenná vesta, vpředu i vzadu ze stejné látky; zapínala se odhora až dolů. Košile byla plátěná, vyšívaná červeně. Na krku černý hedvábný šátek. Kalhoty kožené žluté, skopovice, jelenice, i ze srncí a kozlí kůže. Také nosili kalhoty z černé teletiny a jen pruhy sukna od kolena k pasu a na límci. Byly zvlášť s oblibou noseny. Sukna spotřebovalo se na ně jen půl lokte, ale dvě telecí kůže, nebo jen kolem ruky obruba z liščí nebo psi kůže. Čepice vydrovka, s aksamitovým zeleným svrškem a kolem vydrí kožíšina vpředu nižší, vzadu vyšší. Vysoké boty a plášť obyčejně z modrého sukna.

Ženati: Tutěž vydrovka a též veliký klobouk, ale bez korálků, s červenou pentlí a z prostředka svršku až po okraj střechy saha-
jící úzké černé pentlíčky. Pod kloboukem nosili muži ženati ještě čepici pletenou, rozličné barvy. Do roku 1848 nosili ženati muži dlouhé vlasy, které se dozadu česaly a na krku přistihávaly. Místo kazajky nosili ženati kabát, který byl soukenný, modrý, úzký, knoflíky cinové, v nichž byla kostka a v kostce žluté drátěné ouško. Ostatní se shodovalo se svobodným. Hůl nosili rovnou, tenkou lískovicí, ženati silnější.

Ženy nosily na hlavách šátky zavázané „na babku“, t. j. kolem hlavy uvázané dozadu na cípy, hozené do předu. V neděli nosily na hlavě bílou nebo vyšivanou plenu. Na svatbu čepce. Košile s „krogníčkem“ u krku, rukávy krátké, na konci sbírané. Spodní sukně byla z hrubého, rezného plátna, svrchní rozmanitě. Živůtek s rákoskou nebo osticí (fišpanem). Pod živůtkem vdané peřinku, nevdané šátek upravený, aby bylo lze rozpoznati svobodnou a „dopuštěnou“. Zástěry hedvábné, „fěrtuchy“, s pentlemi od pasu. Punčochy červené, střevíce z teletiny, sukně krátké, červené a modré „štrafované“, široké „faldované“. Kabátky krátké, soukenné, nad kyče; na všední den „šerkový“. Šperků nenosily.

Kroj byl drahý, ale trvanlivý. Jedno pokolení ho neroztrhalo, a proto se dědil.

Péči o zdraví a odstraněním morů přivoděn byl mohutný přírůstek lidstva, kterému nepostačí zdoluhavá domácí výroba krojů. Rozmnožení lidstva vynutilo si rychlou strojovou výrobu různých oděvů, které vytlačily krásné národní kroje.

Z dějin města Merklína.

Dle spisu „Král. České“.

Merklín, který čítá nyní 1759 obyv. a má 254 popisných čísel, leží malebně u rozsáhlého rybníka pod svahem Hůrky, máje v pozadí překrásný obraz stále se zelenající Srní Hory.

V Merklíně jest farní chrám sv. Mikuláše, zámek, pivovar a lihovar patřící velkostatkáři Palfymu z Erdödu, jest zde obecna a měšťanská, i průmyslová škola, četné spolky národní a společenstva živnostenská.

Zámek starší, přestavěný v letech 1824—1825 v nynější jednopatrovou budovu, stál ve století 16. na místě původní tvrze, dle níž se ve 14. století prvně bratři Bohuslav a Népř píší.

Za jich potomků vystavěn tu kostel sv. Mikuláše a Merklín na městys povýšen. Ale po roce 1394, kdy statek po úmrtí Bohuslava měl jako odúmrť spadnouti na komoru královskou, byl tento přímluvou bratrance Bohuslava faráře zachován jemu samému a Bohuslavově dceři Hedvice, provdaně za Konráda řečeného Borkin ze Štítar, též z Bystrice.

Po úmrtí Konráda roku 1431 dostal se Merklín v majetek měšťana Stříbrského Michala, jenž se obyčejně jako Michálek z Merklína psával. Se synem Petrem byl zakladatelem rodu Merklínských z Merklína, jenž před bitvou bělohorskou k nižší šlechtě náležel a v potomcích svých až do roku 1730 se udržel.

Roku 1560 připadl Merklín sňatkem pánům z Řičan, jimž náležel až do roku 1623, kdy Heřman řečený Kafka pro účastenství ve vzpouře stavovské statek svůj Vilémovi z Kleveného postoupiti musel.

Avšak během 17. a 18. století vystřídalo se na něm několik majitelů, až po hrabětech z Morzinu, kteří statek značně rozhojnili, dědil jej roku 1815 vnuk Petra hraběte z Morzinu, Jan Karel hr. Krakovský z Kolovrat, známý štedrý vlastenec český, po němž uvázal se v panství roku 1872 Eduard hr. Palfy z Erdödu co vladař pro svého syna Jana N. dne 10. října 1872 narozeného.

Kostel sv. Mikuláše vystavěn byl po požáru města r. 1817 beze slohu, s věží na jihozápadním rohu Jehlancovitou střechou zakončenou.

Cenný jest obraz patrona chrámu na hlavním oltáři od Jos. Berglera a v kapli dřevěná soška Madonny s Ježíškem ze 16. století.

V letech čtyřicátých a padesátých minulého století byl tu farářem náš národní básník Fr. Vacek-Kamenický.

Město má svůj znak s letopočtem 1622 a též z té doby dvě mosazná pečeti, vedle některých privilegií, z nichž zvláště na trhy výroční z r. 1695 a na trhy týdenní od krále Jiříka P. z r. 1465, chované však v opise z roku 1773.

Město Merklín kráčí v každém ohledu utěšeně vpřed a dočká se snad konečně i řádného železničního spojení s ostatním světem drahou Staňkov—Merklín—Přeštice—Nepomuky.

Kéž by se tak v brzku stalo!

J. Zák.

Kdyň,

české město v Pošumaví, ležící v pěkné kotlině, obklopené téměř se všech stran kuželovitými, lesnatými vrchy, jest střediskem dosti čilého obchodu a průmyslu, zvláště tkalcovského.

Kdyň má dnes 2584 obyvatel a 311 popisných čísel (dle sčítání z r. 1921), jest sídlem okr. soudu, berního úřadu, okresního výboru (správní komise).

Kdyň leží na trati dráhy Domažlice—Klatovy. Má děkanský chrám sv. Mikuláše. Na prostranném náměstí nová radnice roku 1850 postavena nákladem 64.000 zl. Jsou zde školy

obecné a měšťanské, na kterých také působil pan Josef Burian, nynější ředitel škol v Staňkově městysi.

Sokol má tam svoji Sokolovnu, postavenou již roku 1895.

I spolkový život jest zde dosti čilý. Rovněž trhy kdyňské jsou velice známy a hojně navštěvovány.

Kdyň jest vhodné místo pro letní pobyt, odkudž možno podnikati výlety do malebného okolí.

Jméno Kdyň vyskytuje se poprvé po smrti císaře Karla IV. v zápisích archivu Horšova Týnského, kde se děje zmínka o farním kostele r. 1384. R. 1385 jest patronem tohoto kostela Hynčík Pluh z Orlika. Město honosí se již za krále Zikmunda rodákem Buškem ze Kdyň, děkanem fakulty artistické na pražské universitě r. 1433.

I Kdyň trpěla častými nenadálými vpády nepřátel. Již před bitvou bělohorskou byla Kdyň střediskem trhů a sídlem řemesel.

Majetník skonfiskovaného panství rýzberského po bitvě bělohorské Jan Krac ze Scharpfensteinu vyplnil žádost purkmistra udělil r. 1624 městysi Kdyň, tehdy 90 domů čítajícímu, první privileje se závazkem, že zůstane při víře katolické.

Již roku 1657 připomíná se zde škola. Roku 1800 postavena radnice a r. 1806 povýšen farní úřad na děkanství.

Roku 1805 a 1809 zde zle řádili Francouzi; pobrali všechny povozy a přípráže a dali si vyplatiti 2400 zl. výpalného.

Roku 1839 byla Kdyň povýšena na město. Ze spisu „Chodskem“ M. Dufka. J. Zák.

J. V. Fictum.

Otylie Beníšková.

(K pohostinskému vystoupení dram. umělkyně dne 8. srpna 1925.)

„Je z nejnadanějších českých hereček“, tak čteme v Ottově divadelním slovníku a myslím, že podobnou pochvalou z pera uznaného divadelníka a divadelního teoretika Karla Kamínka může se pochlubiti málokterá česká umělkyně. Pocházející z divadelní rodiny — otec její Vilém K. Jelinek, byl divadelním ředitelem a matka českou herečkou —, zatoužila také ona po hereckých vavřínech a záhy dobývá si prvních divadelních úspěchů u společnosti svého otce, kde jí byli uměleckými rádci herci V. Spurný a F. Slégel. Po smrti otcově vstupuje k Pištěkovu lidovému divadlu na Král. Vinohradech, odkud r. 1902 přechází do svazku Národního divadla v Brně. Po otevření nového Městského divadla na Král. Vinohradech stala se jeho členem; zde vyvinula se záhy mezi nej přednější členy uměleckého ensemblu, ale přes to roku 1909 odehází k Městskému divadlu v Plzni, jehož ozdobou jest až dodnes. Zastávajíc zprvu obor sentimentálních milovnic (Mahulena, Sulamit, Danica), přešla pak k rolím tragickým, k nimž předurčena jest předně svým všech modulací a nuancí schopným hlasem i elegantní postavou.

Předním znakem jejího umění jest vrozená opravdovost a neobyčejná hloubka citu, jež činí její výkony prostě nezapomenutelnými. A jak jest sympatickou na jevišti, takovou jest i v životě obyčejném: prostou, beze vši předpojatosti vůči ochotníkům, což — bohužel — u umělců jejího řádu nebývá zvykem.

Obecenstvu staňkovskému naskýtá se zde vzácná příležitost seznati a oceniti její ryzi divadelní umění v dramate nad jiné působivém, Jiráskově „Vojnárce“. V této „svoji milé roli, na níž se upřímně těší“ — jak sama umělkyně pisateli této stati píše — připraví našemu obecenstvu umělecký požitek, jaký se hned tak nezapomene, zvláště, když partnerem jí bude

herec-ochotník tak výborných kvalit, jakým jest náš milý host p. Staňa Ma in e r.

Na našem obecenstvu nyní jest, aby toto první vystoupení slavné umělkyně v Staňkově nezůstalo snad posledním a aby si o kulturní vyspělosti staňkovských občanů odnesla dojem co nejpriznivější.

Rybářství na Staňkovsku.

Řeka Radbuza, která dělí obě staňkovské obce, jest velice příhodná pro ryby. Vyjímaje místo, kde protéká obcemi, je všude poměrně dosti hluboká, má vysoké kolmé břehy, které jsou hodně zarostlé stromy a křovím, takže břehy propleteny kořeny skýtají úkryt i ochranu všem rybám, zvláště úhořům.

Dle vyprávění starých pamětníků bylo v naší řece neobyčejně mnoho ryb všech druhů. Bývalo již tehdy několik jednotlivců, kteří se lovem ryb zabývali; ty však nemožno srovnávat s dnešními rybáři. Tenkrát prý se chodilo na ryby nejvíce se sítí a s pytlém a ten býval po lovu vždy plný. Nikdo se také tehdy nestaral o nějaké povolení ku chytání ryb; chytal krátce každý, komu se zachtělo. Právo rybolovu, které náleží panství Trauttmansdorffskému a Chotěšovskému, přenecháno bylo několika jednotlivcům, kteří za nepatrný poplatek je získali, a pak vydávali listky tomu, kdo chtěl lovit ryby na tom kterém rayonu. Je samozřejmé, že ani jak toto jednotlivci tak jmenovaná panství se o nějaký chov ryb neb nasazování nestarali. Kdo již si listek koupil, chytal všemi možnými způsoby, jen aby hodně ryb chytil a tak ryby z našich vod mizely. Již tehdy ozývaly se varovné hlasy, že řeka se tímto způsobem zbaví ryb úplně a navrhováno, aby se zřídil rybářský spolek, který by získal rybolov sám a staral se nejen o to, by ryby zákonitým způsobem byly chytány, ale také o to, aby vhodná násada byla obstarávána a každým rokem do vody vpouštěna. Neujala se však tato myšlenka ihned. Měla býti uspořádána schůze, spojená s přednáškou expertem zemědělské rady o rybolovu. Avšak pro naprostou neúčast a nezájem na věci muselo býti od schůze upuštěno.

To však neodradilo milovníky rybářského sportu. Tak pozval sem po dohodě s ostatními pan Petr Vacík ze Staňkova po druhé experta zemědělské rady na celým zdejším terén s panem Vacíkem prochodil a dal potřebné pokyny stran chovu a lovu ryb, jakož i zřízení rybářského spolku. Ještě téhož roku svolána ustavující schůze rybářského spolku. Veškeré předběžné práce předány panu Petru Vacíkovi, který vše s nevšední ochotou obstaral, jak o tom svědčí zápisy v knihách. Předsedou spolku zvolen pan dr. Jiří Jirovec, který až dosud spolek rybářský co předseda řídí.

V roce následujícím, t. j. 1913, projevil spolek již praktickou činnost svoji tím, že získal od zemědělské rady úhoří násadu. Tohoto roku poprvé se nějaké ryby vůbec ve zdejších vodách nasazovaly. Vypuštěno bylo do vody 5000 úhoříků a 300 kusů pstruhových okounů. Mimo toho zprostředkoval spolek dodání násady úhoříků sousedícím spolkům a sice rybářskému spolku v Domažlicích 5000 kusů, Fischervereinu v Horšovském Týně 5000 kusů, Fischervereinu v Holýšově, a zbývající počet úhoříků byl ještě vypuštěn do řeky v Staňkově. Ze mělo to veliký výsledek v rybářství zdejších, vidno z toho, že do dnešního dne jest ve zdejších vodách nepoměrně větší počet úhořů než ostatních ryb, jako štik a kaprů. Spolek již zde byl, nepodařilo se mu však vzhledem k tehdejšímu zákonům získati právo rybolovu a tak usneseno nescházeti se, pokud se poměry nezmění. To bylo v roce 1914.

Nyni nastala světová válka, členové odešli většinou na vojnu a opět nikdo se o říční hospodářství nestaral. Za panující bídou o potra-

viny mnoho lidí vrhlo se na rybařství, buď kvůli pochoutce, neb ryby za drahé peníze prodávali. Chytalo se všemi možnými dovolenými i nedovolenými prostředky, a tak se během války řeka zdejší vyrabovala tak, že zřídka kdy vidíme rybáře s nějakým úlovkem. Také výtoky zkažených vod a odpadků z továren otravovaly hromadně ryby a přispěly k dnešnímu špatnému stavu ryb dokonale.

V roce 1921 byla opět svolána schůze rybářského spolku. Nyní již byla práce snadnější, bylo více pochopení a zájmu; snahy rybářského spolku se plně uznávaly, což vidno z toho, že dosavadní nájemci určitých částí řeky, jako pan Pavlík, hostinský, pan Reidl, pan Nedvěd, pan Lochner přenechali právo rybolovu rybářskému spolku. Teď má rybářský spolek právo rybolovu od jezu Bílého mlýna až k jezu v Holýšově, což jest zajisté rayon velký, a bude možno spolku rybnému hospodářství se věnovati a stav ryb ve zdejších vodách uvést zase do takového stavu, jak tomu bylo za dřívějších časů. Ze je nyní pro rybařství více porozumění, vidno z toho, že před válkou čítal spolek 13 členů, dnes jich má 53. Spolek zakoupil v roce 1923 kapří násadu z blízké obce Močerád (17 kop), která vypuštěna byla mezi Malým a Bílým mlýnem. Vzhledem k velkému povodí toto nepatrné množství oživilo již řeku dostatečně. Dále objednáno z Třeboně 500 kusů pstruhových okounů. Tento druh se však ve zdejších vodách neosvědčil. Snad tomu vadí okolnost, že na polích používají se umělá hnojiva, která se částečně při náhlém přívalu spláchnou do vody a zničí ryby.

Letošního roku objednáno od Poříčnického svazu 2500 kusů úhoříků, které se vypustili opět mezi Malým a Bílým mlýnem. Spolek disponuje již vzhledem k počtu členů jménem, za které bude postupně každým rokem kupována násada rybi.

Jak veliký význam má nasazování ryb, je vidět z toho, že v posledních letech chytají se zde ponejvíce úhoří vážíci průměrně každý půl až 1 kg. Větší úhoř je vzácností. Jsou to jistě úhoři z oněch 5000 kusů, kteří se před válkou zde nasadili.

Má-li však rybařství racionálně býti pěstováno, záleží na tom, aby také předpisy zákona o rybařství byly řádně dodržovány, a nebylo trpěno rybařů neoprávněných (pytláků) a jiných škůdců řádného rybařství. *Fr. Kupka.*

Zemědělci

Za nedlouho otevřena bude výstava v Staňkově.

Jako všude, tak i u nás chceme ukázati návštěvníkům domácím i cizím, že dovedeme vypěstovati nejen pěkný dobytek, ale i různé plodiny, ač-li se dostaví také příznivé podmínky vegetační.

Učinite závaznou přihlášku k vystavování svých plodin. Výlohy jsou celkem nepatrné. Cena jednoho čtverečního metru výstavní plochy 15 Kč.

Přípravte několik trsů (i s kořeny) obilí, něco zrní (asi 1 kg v pytlíku), opatřte svým jménem, případně pojmenováním druhu a pod. a přivezte

včas. O instalaci se postará okresní odbočka Zemědělské jednoty. O ceny, diplomy atd. pro vystavovatele je postaráno.

Závazně přihlášku učinite nejpozději do konce července bud výstavnímu výboru neb podepsanému. *T. Raděj, předs. okres. odb. Z. J.*

Staňkovská pošta.

Tak jako komunikace, nejdříve silnice, pak dráhy, napomáhaly obchodu a průmyslu, tak i pošta měla a má veliký význam pro obchod, živnosti, průmysl, jakož i pro veškerý náš hospodářský vývoj.

Staňkovská pošta, která také má značný podíl na pokroku a zvelebení obce naší, stávala již v Staňkově v roce 1647.

Prvním poštovním, o kterém se zmínka činí, byl z Rokycan Abraham Pachmajer, potomek postilionů Kristofa Pachmajera, který jest nám znám od roku 1566 (dosud nepoddaný), jenž slibil se svoji manželkou Magdalenou roku 1647 choťšovskému klášteru poddanství, aby v městy si Staňkově od Václava Ruperta jeho dvůr s 1 lánem polí a luk zakoupiti mohl za 220 kop míšeňských, na roční splátky po 10 kop míš.

V rodině Pachmajerově udržela se pošta až do roku 1797, kdy byl poštovním Max Jan Josef Pachmajer jako majitel hospodářství čp. 32, které mu matkou jeho bylo odstoupeno (26 jiter rolí, 1¹/₂ jiter luk, něco pastvin a dům poštovský s příslušenstvím za 3000 zl.). Poštovní Jan Herman měl té doby 37 zl. ročně.

Brzy však na to Max Pachmajer vyhořel a prodal poštu Theodorovi Ot. z Ottenfeldu. Od té doby se pak staňkovští poštovní rychle střídají.

Již roku 1801 přešla staňkovská pošta č. 33 s hospodářstvím čp. 32 do rukou Fr. Maschauera, měšťana plzeňského, v ceně tržové 11.500 zl., při čemž pošt. regál byl ceněn na 4000 zl.

Fr. Maschauer prodal již roku 1807 hospodářství čp. 32 se zcela novou budovou poštovní, úrodou i zásobami, 5 koňmi a j. příslušenstvím Fr. Stiebrovi, bývalému poštovnímu v Kolečovicích, za 20.500 zl. vídeň.

V té době ještě žila výměnkářka vdova po J. Pachmajerovi Cecilie Pachmajerová, která se mezitím v stáří 44 let provdala za 26letého Jana Heinze.

Ale již za 2 leta Stiebrovi prodali zase staňkovskou poštu č. 33 s 8 pokoji, 2 komorami, 2 kuchyněmi, s klenutým průjezdem, s obydlím čp. 32 a 32 jitra pozemků, 2 jitra luk a zahrad, více než půl jitra pastvin s úrodou, 4 koňmi s postroji, s dobytčím a hospodářským náradím za 28.000 zl. vídeň.; s výměnkem Cecilii Pachmajerové-Heinzové, poštovním Tadeáš Jankovi.

Také Janka neměl zde dlouhého stání. Roku 1816 prodal poštu čp. 33 Josefu Krombholcovi s hospodářstvím čp. 32 za 29.500 zl. víd. a zakoupil poštu v Stodě, odkud také pocházel.

Od Jos. Krombholce převzal poštu staňkovskou v r. 1827 Ignác Mayroser z Mayberku (nar. r. 1792), poručík 8. pluku kyrasyrů, z vojska vystoupil, se svou manželkou Annou

roz. Sannovou z Horš. Týna, dcerou kupce a starosty tamního, za 10.000 zl. konv. měny, s výměnkem Cecilii Pachmajerové-Heinzové.

V roce 1833 prikoupil Ig. Mayroser ještě od Václava Princla dům č. 7 za 3400 zl. konv. měny.

V r. 1859 10. srpna zemřel Ignác Mayroser z Mayberku a na jeho místo vstoupila vdova jeho. Tato zemřela 18. srpna 1886 v Staňkově.

Syn jejich, Edmund Alfred, nar. 20. června 1836, od ní poštu převzal 12. února 1869, oženiv se před tím 21. ledna 1865 s Barborou Kordikovou z Cachrova. Ed. Alf. Mayroser z Mayberku vedl poštu až do roku 1910, kdy byl dán do výslužby. Zemřel pak v r. 1911.

Po něm v r. 1910 byl jmenován poštovním p. Em. Veselský z Leštiny u Světlé n. S., který vedl poštu staňkovskou až do 1. července 1925. Prozatímním správcem poštovního úřadu nyní jest p. Ant. Kučera, rodák z Kourimě.

(Ze spisu: Pošt. trať Praha—Kleneč dle dra. Pohla). *J. Zák.*

Pilmaier Josef,

malíř pokojů a divadel. dekorací
Staňkov.

Práce provádí rychle, solidně
a levně.

Kuchyňské zařízení, hospodářské nářadí,
nástroje, včelařské a sportovní potřeby
koupíte nejlevněji u fmy

W. Zimmerhackl a spol.

Františská 7. **Plzeň.** Telefon č. 26.
Nejstarší železářský závod v Plzni.
Založeno r. 1785.

Chic Parisien. Modistství.

Nejmodernější a nejkusnější

klobouky

v cenách levných koupíte vždy u ly

Viktorie Chottová,
modistka.

Staňkov m., filiálka Stod.

Spojené továrny hospodář. strojů

Fr. Melichar - Umrath

a spol., akc. spol. **Brandýs n L.**

doporučuje veškeré hospodář. stroje všech
druhů.

Zástupce: **J. Fikrle, Merklín.**

Sjezd rodáků a přátel staňkovských

konati se bude v Staňkově dne 15. srpna
1925 u příležitosti pořádání Okresní živno-
stenské, průmysl. a hospodářské výstavy.

Pokud jsou adresy známy, rozeslají se pozvání s při-
pojenými přihláškami.

Program sjezdový bude uveřejněn v příštím čísle Výstav. Listu.

V předvečer zahájení výstavy v sobotu 8. srpna 1925. Divadelní sál p. Fr. Koziny. Pohostinstvu vystupují: p. Otylie Benšková, heroina Městského di-
vadla v Plzni a p. Stáňa Mainer, p. člen dram. sp. „Heyduk“, Plzeň-Doudlevec:

VOJNARKA.

Drama o 4 jedn. Napsal Al. Jirášek. Sehraje dram. odb. dobr. hasičů v Staň-
kově-měst. Záznam a přepravek vstupenek u p. J. Budína. Vzhledem k mimo-
řádné velké režii zvýšené ceny míst. Spoluúčinkuje tamburašský sbor
„Osvěty.“ — V sobotu 15. srpna 1925 v Sokolovně ku sjezdu staňkov-
ských rodáků **pestrý večer.** Na programu: Hudba, zpěv, recitace, salon-
ní magie, aktovky. Účinkují: Pí. M. Říhová, p. MUDr. Frant. Eger, p. J.
Praibš, illusionista, p. Kalina, chansonnier a členové Dram. odb. dobr. hasičů
v Staňkově-měst. — V neděli 9. a 16. srpna 1925 v 8 hodin večer ve dvo-
raně „Sokolovny“ **veselice.**

Fr. Trnka, Staňkov.

Parní pila, velkóobchod dřívím, uhlím, vápnem a veškerými stavebními potřebami.
Podnikatelství staveb. Cihelna a lomy.

Živnostenská záložna v Staňkově,

zapsané společenstvo s ručením omezeným,

přijímá vklady od členů i nečlenů.

Povoluje směnečné zápůjčky.

Úvěr na běžný účet a cenné papíry.

Záložna podléhá revisi: zemské správní komise, ministerstva obchodu, zemského svazu živnostenských záložen a družstev v Čechách.

Upisuj každý členské podíl, jež se zúročí za rok 1924 6%.

Ukládejte své přebytky do svého ústavu.

Bratři Herianové,

podnikatelství staveb
Staňkov,

provádí stavby, průmyslové,
hospodářské, stavby a adaptace
obytných domů.

Plány a rozpočty zhotovují
rychle přesně a levně.

Josef Sklenář, Staňkov.

Závod řeznický a uzenářský.

Denně čerstvé uzenářské zboží.

Pozor!

Speciální výroba obuvi a sklad
obuvi, kůže a příprav

Václav Žák,

Staňkov - náměstí.

Ceny levné. — Obsluha vzorná.

Hotel „Zídek“

Staňkov Ves.

Výborná kuchyně, výtečné pivo,
hostinské pokoje.

MUDr. FRANTIŠEK EGER,

železniční, pokladenský a praktický lékař

V STAŇKOVĚ městysi,

Náměstí č. 35.

Zubní praxe.

ANTONÍN ŘÍHA,

okresní zvěrolékař pro obvod
staňkovský, bydlí v Staňkově V si
číslo 153 (u měšťanské školy).

MUDr. VÁCLAV EGER,
praktický a pokladenský lékař,
Staňkov č. 194. — Telefon 13.

Horské slunce.

Ochutnejte chvalně známé staňkovské pivo!

(Světlý a černý ležák, jakož i pivo obyčejné.)

Trvanlivé a moderní látky,
hotové obleky i na míru šité
levně dodá

fa. Jaroslav Šizling
Staňkov.

K. Klement, Staňkov.

(Zal. v roce 1860.)

Sklad uhlí, vápna, cementu, nosičů, kolejnic, železa, kování, hřebů, rákosu na stropy, lepenky, dehtu, asfaltu, karbolínu, sádky, kamen. rour a jiných stav. hmot. Oleje, mazadla, fermez, laky, suché, třené a lasečné barvy. Umělá hnojivá. Obchod smíšený. Cihelna v Staňkově, vápenice a cihelna v Sušici a v Žichovicích.

Družstevní elektrárna, skladiště a mlýn v Staňkově.

Telefon 8.

Z. s. s. r. o.

Telefon 8.

Pohon, světlo. Instalační materiál. Nákup a prodej všeho druhu obilí a semen. Umělá hnojiva, krmiva. Moučné výrobky. Mletí ve mzdě.

Jmění 250,000.000 Kč.
Uzavírá pojištění: životní
věno dítek, povinné ručení,
rozbílí skel, dopravní.

„S L A V I A“
vzájemně pojišťovací banka v Praze.

Pojištěné kapitály
1.000,000.000 Kč.

Pojišťuje proti požáru, krupo-
bití, vloupání, úrazu. Poškození
a rozbítí strojů.

Vrchní zástupce Jan Fay v Staňkově.

(Založeno 1832). **F. KREYSA, Staňkov.** (Telefon čís. 9.)

Parostrojní kruhová cihelna v Staňkově

vyrábí veškeré druhy strojních cihel, zvonivky ostře pálené,
tašky falcové, lisované a tažené, červené i černé, půdní
dlaždice, drenážní trubky, radiálky na stavbu komínů, duté
cihly a jiné výrobky dle objednávek.

Uhelné doly „Dobré štěstí“ v Dobřanech

doávají pro domácí otop a průmyslové topení vysoce
výhřevné uhlí kamenné, strojné tříděné. Veškeré zboží
cihlárské i uhlí dodává se drahou franko neb dováží se
vlastními automobily. Velký sklad upotř. želez. zboží a strojů.

Hospodářské stroje,

benzinové a elektrické motory, šicí stroje, velocipedy, pneuma-
tiky a odstředivky Vám dodá, jakož veškeré opravy se zárukou
provádí **Josef Vacík**, strojírna v Staňkově

Jan Mareš,
kamnářství
v Staňkově měs

Josef Šmidhamer,
kožešnictví a kloboučnictví
v Staňkově.
Ceny velmi levné.

Přistupujte za členy spolky
chovatelů drobného
zvířectva.

Příhlášky přijímá pokladník
p. MUDr. Frant. Eger v Staňkově.

Jan Roučka,
podnikatelství staveb v Staňkově.
Provádí veškeré stavby velmi
rychle, levně a solidně.

Fr. Štengl, Staňkov.

Obchod galanterním, pleteným
a stávkovým zbožím.
Velký výběr kuchyňských potřeb
za nejlevnější ceny.

F. Eger,
sklenářství
v Staňkově.

Kašpar Korba,
závod malířský v Staňkově.
Veškeré práce provádím velmi so-
lidně a levně.

Veškeré práce lakýrnické
a malbu písma provádí odborně
a levně

A. Vorlíček, V. Starý,
závod lakýrnický a malířství
písma v Staňkově m., nám. 33
(na staré poště).

Václav Frei,
strojní kolářství v Staňkově.

Provádění do kolářského oboru
spadajících prací.

**Občanská záložna
v Staňkově Vsi**

Z. s. s. r. o.

úrokuje vklady nejvyšší sazbou
a povoluje půjčky za podmínek
nejvýhodnějších.

Přihlásil ses již za člena
Zemědělské jednoty
čsl. republiky?

Zemědělci, vstupte všichni do
této největší odbor. organizace.
Členství skýtá značné výhody.
Příhlášky přijímá předseda T. Raděj.

**Babka Jan, obuvník
v Staňkově.**

Sklad všech druhů obuvi.
Ceny mírné.

Frant. Malík,
závod krejčovský, Staňkov.

Zhotovení obleků z přinesených
láték vkusně a levně.

Odborný závod hodinářský.
Vlastní výroba hodin
Jindř. Budín, Staňkov m. Optické zboží.
 Správky vyřizují přesně se zárukou. Odstředivky.
 Nejlevnější ceny. Prodej se zárukou. Sicí stroje.
 Velký výběr.

Hodiny. - Zlato.
Stříbro. Šperky.

Nejlevnější nákup. Dobré zboží.
 u firmy
RUDOLF KUPKA,
 odborný obchod
 smíšený, koloniální a lahůdkářský
 v Staňkově, náměstí.

Josef Pavlík Staňkov.
 Restaurace „u Nádraží.“
 Staňkovské a plzeňské pivo,
 též dobrá vína.

Karel Paul,
 pekařství v Staňkově městysi.
 Denně čerstvé pečivo.

Václav Fišer, Staňkov.
 Výroba nábytku.
 Ceny mírné.

Mořic Wilhelm,
 velkoobchod v Staňkově měst.
 Železo, cement, pokrývky atd.

Inspektorát
 První české vzájemné pojišťovny
 v Praze
V. Stengl, Staňkov
 uzavírá veškeré druhy pojištění.

Frant. Kozina,
 hostinský v Staňkově.
 Výborná kuchyně, hostinské pokoje,
 dobré pivo.

Městská spořitelna v Staňkově
 (Vklady 10.000.000 Kč, rezervní fondy 390.000 Kč. Účet poštovního úřadu šekového č. 9968)
 přijímá vklady v každé výši na výhodný úrok a bez výpovědi vyplácí,
 poskytuje zápůjčky všeho druhu na mírný úrok, provádí veškeré ob-
 chody peněžní promptně a kulatně, udílí informace ve všech záležitostech
 finančních ochotně a bezplatně.

Karel Petrásek,
 cukrářství, víno a likéry
 Staňkov.
 Denně čerstvé zboží.

Frant. Pavlík,
 Staňkov.
 Fotograf.

Koželužství Jakuba Sattlera v Staňkově.
 Výroba čistě tříslového podešvu.
 Náměstí č. 5. Telefon č. 14.

Jiří Vaněk,
 vlastní výroba a sklad všeho
 druhu obuvi
v Staňkově m. č. 80,
 rohl Tržní a Soukenické ulice.

Presvědčte se!

„LEGIE.“
 Pojišťovna v Praze.
 Zástupce: **V. Kohout, Staňkov.**

Bři. Werunský,
 Staňkov.
 Obchod veškerým dobytčím
 chovným i jatečným.

Leopold Plachý
 Knihařství a papírnickví
 v Staňkově měst., náměstí.
 Veškeré časopisy.

Frant. Petrásek
 Pekařství v Staňkově měst.,
 Chodská ulice.
 Denně čerstvé zboží.

Václav Keck,
 sedlářství a čalounictví
 v Staňkově městysi.
 Ceny mírné.

Zlaté, stříbrné, alpakové, americké zboží,
 hodiny a hodinky nejlepších druhů nakoupíte
 nejlevněji u fy
Bedřich Straka,
 odborný závod v Staňkově.
 Správky s roční zárukou rychle a levně.

Tiskárna—Závorka—Staňkov
 Sázeč stroj. doporučuje se ku zhotovení všech tiskopisů. Stereotypie.
 V mé exposici na výstavě vyložena bude kniha pro dobrozdání ctěného
 občanstva na Staňkovsku, zda přeje si vydávání časopisu „Staňkovsko“,
 po případě, mohu-li počítati s předplatným a insercí podepsaného.